

บทนำ

สายฝนโปรยปรายพร้อมลมกระโชกแรงในยามเย็นบรรยากาศ
โพล้เพล้ ร้างสูงโปร่งของชายหนุ่มผิวแทนหน้าตาคมคายที่วิ่งหลบ
สภาพอากาศเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ 'ทวินเพลส' ถูกจذبจ้องด้วย
สายตาสามคู่ผ่านกระจกห้องสำนักงานบริเวณชั้นหนึ่งโดยเขาไม่รู้ตัว
เลยแม้แต่หน่วย

"นี่ละคะคุณภีม" เสียงแรกจากสาวหน้าทะเล้นผมยาวประบ่า
ผิวขาวร่างป้อมนาม 'มุกดา' พนักงานบัญชีประจำอพาร์ทเมนต์ "น่ารัก
ไหมคะ"

สามสาวมองเขม็งไปยัง 'ภีมการ' ที่ยืนรอลิฟต์ตามลำพัง ในมือ
หอบกระเป๋าสีเหลืองใบหนึ่ง บนบ่ามีเสื้อกาวน้ถอดพาดไว้

"เนี่ยเธอแฟนยายเปิ้ล" 'ปานไพลิน' สาวหมวยแต่ตาโต ผม
ซอยสั้น รูปร่างเล็กบางสมส่วน ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แต่งกายน่ารัก
ด้วยเสื้อคอกลมแขนล้ากับกระโปรงสั้นลายดอกตกแต่งผ้าฉลุพิมพ์
เป็นเสียงที่สอง

"หน้าตาดีอย่างน่ารังเกียจ แก่เต็มลึบ" ลุ่มเสียงที่ๆ ระคนหมั่นไล่

นี่มาจาก 'พริมา' สาวผิวอ่อนนัยน์ตาคมหวานซึ่ง ผมตรงยาวสลวย จมูกโด่งรับกับริมฝีปากอิมเซด เรือนร่างระหงได้สัดส่วนโค้งเว้า งดงาม ดูหวานปนเซ็กซี่ด้วยเส้นแขนงคุดตัวหลวมผ้าลูกไม้ยัดสีเบจกับ กางเกงขายาวทรงตรง เธอเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ทวินเพลสที่เพิ่ง เข้ารับตำแหน่งนี้มาได้ไม่ถึงสัปดาห์ "บุคลิกใช้ได้ แต่ที่ชอบผู้ชาย ผิวขาวๆ มากกว่า"

"ตัวยหล่อ่น สาบานนี้เรียกชอบน้อย เก้าเต็มสิบเนีย" ปานไพลิน มองค้อนเพื่อนสนิท

"ตัดหนึ่งแถมเพราะเขาทำไม ก็ฉันไม่ชอบด่าๆ นี่ แหม เกลียด แกจริงๆ เลยกาน" ค้อนปะหลับปะเหลือกพลาหงลุดคำพูดติดปาก เวลาารู้สึกซัดใจ

"นี่ไม่เรียกด่าสักหน่อย แทนๆ แบบนี้ดูเฮลท์ตี้ดีออกยะ หน้าตา มีเสน่ห์ดึงดูดบอกไม่ถูก อย่างบอกว่าแกจะคัดค้านเรื่องเขากับยายเปิ้ล"

"มาทำนี่ คุณพิงค์แอบหวงคุณเปิ้ลมากกว่า" มุกดาหัวเราะคิกคักด้วย อากาารู้เท่าทัน ละสายตาจากประตูลิฟต์ที่เปิดลงพร้อมกับคนถูกนิทา ที่หายเข้าไปข้างใน ลิฟต์เลื่อนขึ้นไปจอดยังชั้นเก้าอันเป็นชั้นบนสุด

"แหม...บ๊ีบกับเปิ้ลเรียนหนักออก ขึ้นมีแฟนคงยุ่ง ยิ่งหล่อแบบนี้ ด้วย...ปวดหัวตาย"

บ๊ีบ...ปณิธิเป็นพี่ชายฝาแฝดของเปิ้ล...ปณาลี ทั้งคู่เป็นนักศึกษา แพทย์ชั้นปีที่สี่ เป็นลูกของพิริยะ...พี่ชายแท้ๆ ของพริมาที่ได้เสียชีวิต ลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์พร้อมพ่อกับแม่เมื่อสองเดือนก่อน ทำให้ หญิงสาวซึ่งทำงานอยู่กรุงเทพฯ ต้องกลับมารับผิดชอบดูแลกิจการ อพาร์ทเมนต์ที่เชียงใหม่ทั้งที่เพิ่งอายุย่างยี่สิบห้าปี

ตอนกลับมาร่วมงานศพเธอได้พบกับ 'ปองภพ' พี่ชายของ ปิ่นเพชร...แม่ของบ๊ีบและเปิ้ล (เขาจึงเป็นลุงแท้ๆ ของฝาแฝด) ฝ่ายนั้น เสนอตัวมาช่วยดูแลกิจการและหลานฝาแฝดให้ แต่มีคนกระซิบบอก

พริมาว่าเขาเป็นนักพนันตัวยง หน้าทีการงานก็ไม่แน่ชัด และไม่น่าไว้ใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยเข้ามายุ่งเกี่ยวหรือช่วยเหลือใดๆ กับครอบครัวของน้องสาวเลย แต่อยู่ๆ ก็โผล่มาตอนเกิดเรื่องนั้นขึ้น พริมาจึงปฏิเสธแล้วกลับมารับผิดชอบทุกอย่างด้วยตนเอง ถึงจะมีท่าทีไม่พอใจอย่างหนักแต่บ่วงภพก็ไม่มาวุ่นวายใดๆ อีก

เนื่องจากพ่อแม่เป็นคนภาคกลางที่มาตั้งรกรากอยู่เชียงใหม่ ทำให้ครอบครัวของเธอไม่มีญาติใกล้ชิด ญาติทางฝ่ายป็นเพชรก็ไม่ได้สนิทสนม และก็มีแต่บ่วงภพซึ่งไม่น่าคบหา ตอนนั้นจึงเหมือนเหลือกันแค่สามคนอาหหลาน

เพื่อความสะดวกและด้วยเหตุผลหลายประการ พริมาและหลานฝาแฝดจึงมาพักอาศัยอยู่ในทวินเพลส แล้วให้ชาวอเมริกันเช่าบ้านทำโฮมออฟฟิศนับตั้งแต่ต้นเดือนที่ผ่านมา ไม่เช่นนั้นคงถูกทิ้งร้างอย่างไม่มีใครเอาใจใส่เท่าที่ควร เพราะอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณยี่สิบกิโลเมตร หากหญิงสาวก็ตั้งใจว่าจะไปดูบ้านอย่างน้อยเดือนละครั้ง ในเมื่อความทรงจำแสนสุขนับแต่ถือกำเนิดจนจบชั้นมัธยมปลายของเธอยังอยู่ที่นั่น

การสูญเสียคนใกล้ชิดในเวลาเดียวกันถึงสามคนทำเอาเธอช็อกจนพูดไม่ออก ประหนึ่งหัวใจถูกทำร้ายแทบแหลกสลาย พี่ชายจอมโหดแต่ซี้เล่นน่ารักผู้เป็นนักธุรกิจขยันขันแข็ง และพ่อแม่ซึ่งเป็นข้าราชการผู้ใช้ชีวิตแสนเรียบง่าย...หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อเลยว่าโชคชะตาจะโหดร้ายเพียงนี้

แม้โศกเศร้าเสียใจกับความสูญเสียในครั้งนี้เพียงใด หากเธอจำเป็นต้องตั้งตัวตั้งสติให้ได้โดยเร็ว ทั้งนี้หลานฝาแฝดนั้นน่าสงสารมากที่สุด ทั้งคู่เคยเสียแม่ไปด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่อายุเพียงสองขวบ แต่พ่อของพวกเขาก็ไม่ได้แต่งงานใหม่ พริมาพอจะทราบว่ามีชายสุดหล่อของเธอมีสาวๆ เยอะแยะ หากเขาไม่จริงจังกับใครอีกเลย เขาใส่ใจ

แค่เรื่องงานกับครอบครัวเท่านั้น มาบัดนี้ฝาแฝดต้องมาเสียพ่อและ
ปู่ย่าไปอย่างกะทันหัน มันโหดร้ายเกินไปหากเธอจะละเลยไม่ใส่ใจ
และปล่อยให้พวกเขาใช้ชีวิตกันตามลำพัง

แม้จะมีอายุห่างกันไม่มาก แต่ในฐานะลูกคนเล็กของครอบครัวที่
ได้รับการเอาใจใส่และเลี้ยงดูมาอย่างดีตลอดชีวิต พริมาจึงตั้งปณิธาน
ไว้ว่านับแต่นั้นจะทุ่มเทความรักความใส่ใจเพื่อดูแลหลานฝาแฝดให้ดี
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยก็เพื่อตอบแทนบุญคุณทั้งหมดที่พี่ชายและ
พ่อแม่เคยมีให้ ซึ่งคงไม่มีโอกาสชดใช้ด้วยวิธีอื่นที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ในเมื่อหลานสองคนยังอยู่ในวัยเรียน เธอจำเป็นต้องสอดส่อง
ดูแลทุกเรื่อง แม้แต่เรื่อง 'ความรัก'

"ไม่หรรอกค่ะคุณพึ้งค์ เพื่อนๆ คุณบีบคุณเปิ้ลก็มีแฟนกัน
เยอะเยาะไป คุณก็มีกับคุณเปิ้ลนะเหมาะสมกันที่สุดแล้ว คุณก็มีนิสัยดี
ขยันเรียน ไม่เกเร แถมเป็นเพื่อนสนิทคุณบีบ ถ้าคบกับคุณเปิ้ลมี
แต่รุ่งค่ะ" กองเชียร์บรรยายสรรพคุณเสียงใส "แต่ถ้าเห็นแวบๆ แบบนี้
แล้วคุณพึ้งค์บอกว่าไม่ผ่านล่ะก็ ต้องค่อยๆ มองนานๆ คุณก็มีนะ
ยิ่งพิศยิ่งหล่อ ดูเท่าไรก็ไม่เบื่อ เห็นใกล้ๆ ยิ่งน่ารัก หน้างี้ใสก็
มีลักยิ้มสองข้างด้วย น่ารักมากๆ" เน้นเสียงแถมจิ้มนิ้วที่แก้มตัวเอง

"เรื่องหน้าตาไม่ใช่ปัญหาหรอกน่า" คุณอาของบีบเปิ้ลท้วง

"แล้วถ้าเต็มสิบนะ ยังจะบอกว่าไม่ผ่านได้อีกหรือ" ปานไพลิน
มองค้อนสองสาว "แต่หล่อแบบนี้ไม่เจ้าชู้แย้ระอะ สาวติดตริ้มแหง"

"เท่าที่เห็นก็มีแต่เพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกัน ทั้งรุ่นน้องรุ่นพี่และ
รุ่นเดียวกัน แต่สนิทกับคุณเปิ้ลมากที่สุด เขาไม่คอยคุยกับใคร
หรอกค่ะ"

"หยิ่ง?" พริมาเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

"แหม อย่ามองแต่แง่ร้ายสิคะ เขาขี้อายหรอก"

"แล้วเป็นเกย์รึเปล่า ไม่ใช่ว่าเป็นคู่เกย์กับนายบีบหรอกนะ" ปานไพลิน

ถาม

"ว้าย! ไม่มีทางค่ะ รับประทานได้ มีพี่ชายหล่อมากด้วย คุณธีวริทธิ์ที่เป็นคนเช่าห้องเก๋ๆสวยๆนี่ค่ะ ได้ยินว่าเป็นพี่ชายแท้ๆ แต่ไม่ค่อยเหมือนกัน รายนั่นขำจ๊ว มาพักที่นี้ก็ตอนมาธุระเกี่ยวกับงาน ได้ยินว่าคุณธีต้องมาดูแลการก่อสร้างสปอร์ตคลับหรือรีสอร์ทอะไรซักอย่าง คุณธีเองก็ไม่ได้มาค้างที่นี้ทุกวัน บางวันจะนอนที่หอคณะ เหมือนคุณบีบเบิ้ลนั่นล่ะค่ะ"

"ดูๆ ไปก่อนละกัน เขาบอกว่าตอนนี้เป็นแค่เพื่อนสนิทกันนี่ใช่ใหม"

"ค่ะ แต่คุณฟังก์ก็เชียร์ๆ หน่อยสิ หลานเขยดีๆ แบบนี้ไม่อยากได้หรือคะ"

"เร็วไปหน่อยมั้ง แล้วตอนที่พี่พ็อยู่เขามัทำที่ยังไงเกี่ยวกับเพื่อนคนนี่ของบีบเบิ้ล"

"คุณพี่เธอชอบคุณธีมคะ บังคับให้ไปทานข้าวกับครอบครัวบ่อยๆ แต่คุณธีมคงเกรงใจ ไม่ค่อยไปด้วย คุณธีมน่ารักจริงๆ นะคะ ปกติมุขชอบผู้ชายอารมณ์ดีช่างพูดช่างคุยมากกว่า แต่กรณีคุณธีมนี่...เสน่ห์ลึกลับค่ะ"

"ตกลงจะจับคู่ให้ย้ายเบิ้ลหรือตัวเองกันแน่เนี่ย" สาวหมวยเข่าอย่างหมั่นไส้

มุกดาหัวเราะว่า "มุกแค่ชื่นชมตะหาก"

พริมา กับ ปานไพลิน เพิ่งย้ายมาอยู่ในทิวินเพลสได้ไม่กี่วัน แต่มุกดาเป็นคนอัธยาศัยดี มีมนุษยสัมพันธ์เยี่ยมทำให้สนิทกันค่อนข้างเร็ว วันนี้พริมาอยู่ทำงานกับมุกดาจนเย็น และปานไพลินลงจากห้องพักมาสมทบ มุกดาจึงแอบนิทาผู้คนในทิวินเพลสให้สองสาวฟัง ประมาณว่าเป็นหลักสูตรเร่งรัดสำหรับเจ้าของกิจการคนใหม่ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาศึกษาเองให้ลำบาก ทั้งที่มีกฎหมายไม่ให้พนักงานเฝ้าและ

ปราชัย

12

ยุ่งเรื่องของลูกค้า บทสนทนาดำเนินมาถึงเรื่องเกี่ยวกับภีมกรพอดี้กับ
เจ้าตัวกลับมาถึง จึงกลายเป็นภาพประกอบไปด้วยปริยาย

บทที่ ๑

กระโปรงผ้าลินินสีขาวยิมพ์ลายตีเกล็ดรอบตัวถูกคว่ำหมับพร้อมๆ กันด้วยมือสองสาวที่ยืนอยู่คนละด้านของราวแขวนในร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดัง ทั้งคู่มองสบตาชั่ววินาทีก่อนพร้อมใจกันเอ่ยขึ้นว่า "ลองกระโปรงตัวนี้หน่อยค่ะ"

คนชายชะงักก็ ปฏิบัติตามเต็มใจด้วยความลำบากใจขณะจ้องหน้าลูกค้าทั้งคู่

"คือว่าแบบนี้เหลืออยู่ตัวเดียวค่ะ"

"งั้นฉันลองก่อน" สาวร่างเพรียวบางที่สวมเสื้อผ้าไหมสีหวานกับกระโปรงจีบสีของยิมพ์ลายดอกสวยหรูซิงเอ่ยขึ้นก่อน

พริมามองอีกฝ่ายแล้วพยักหน้ากับคนชาย ในใจนึกขัดเคืองกับสีหน้าเริดๆ นั้นยิ่งนัก วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เธอกับปานไพลินชวนกันออกมาดูหนังในศูนย์การค้า ตอนนี้กำลังฆ่าเวลาด้วยการเดินช้อปปิ้งตามประสา แต่ดันมาเจอสาวหน้าใสท่าทางเจ้าอารมณ์เข้าเสียแล้ว

"รีบลองนะค่ะ เดี่ยวเพื่อนฉันจะลองต่อ" ปานไพลินปราดเข้ามาในใกล้ๆ จ้องสาวร่างบางด้วยสายตาข่มขู่

"จะบ้าไรเงิ มีอยู่ตัวเดียว ถ้าฉันใส่ได้ก็เอา"

"ไม่รู้ละ ยังไงก็จะลอง ถึงเธอจะซื้อฉันก็ต้องได้ลองเหมือนกัน
ก็ฉันหิบบั๊นพร้อมเธอ" พริมาออกโรงเองบ้าง

ฝ่ายนั้นสะบัดหน้าพริตจนผมหยิกลอนสีน้ำตาลปลิวสยาย เดิน
กระแทกกระทั้นไปยังห้องลองพร้อมกับกระโปรงตัวสวยทันที

"ที่จริงก็ไม่อยากได้เท่าไรหรอก แกรมไซส์เล็กด้วย แต่ยายนั้น
ท่าทางน่าห่มนั้" กระซิบบอกเบาๆ

"แกนั้นก็ปัญญาอ่อนดีเหมือนกันนะ แต่ดีแล้ว...ฉันไม่ถูกชะตา
กับยายนั้น"

พริมากับปานไพลินเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เริ่มเรียน
มหาวิทยาลัย แม้รูปลักษณ์ทางกายภาพและอุปนิสัยใจคอบางอย่าง
จะแตกต่างแทบเรียกได้ว่าตรงข้ามกัน หากความคิดเห็นส่วนใหญ่มัก
ตรงกัน นิสัยโดยรวมก็ไปด้วยกันได้จึงเข้าคู่กันเป็นอย่างดี เวลาอยู่
ด้วยกันสองคนมักพูดคุยเล่นหัวแต่เรื่องไร้สาระ หัวเราะกันทั้งวัน
เหมือนพวกพี่กัฏฐา แต่กับเรื่องจริงจังก็ปรึกษาหารือกันได้ ทั้งคู่เรียน
ด้วยกันทำงานด้วยกันจนกระทั่งพริมามีความจำเป็นต้องกลับมาดูแล
กิจการของครอบครัว ปานไพลินจึงลาออกจากงานตามมาอยู่เชียงใหม่
ด้วย เนื่องจากเธอเองก็มีปัญหาเกี่ยวกับหัวหน้างานมานานหลายเดือน
ทำให้อึดอัดลำบากใจที่จะร่วมงาน

ปานไพลินเป็นลูกสาวคนกลางของครอบครัวไทยเชื้อสายจีนซึ่ง
มีฐานะค่อนข้างดี ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวเป็นไปด้วยดี แต่
เธอไม่สนใจธุรกิจของทางบ้านซึ่งปัจจุบันพี่ชายกับน้องชายช่วยพ่อแม่
บริหารงาน อย่างไรก็ตามทางบ้านจะส่งเงินให้ใช้ทุกเดือนในจำนวน
ที่ค่อนข้างมากจนเหลือกินเหลือเก็บ ตอนนั้เธอได้งานใหม่เป็นผู้ช่วย
ผู้จัดการโรงแรมมีระดับในตัวเมืองเชียงใหม่ กำลังจะเริ่มงานใน
สัปดาห์หน้า

การเป็นเพื่อนกับปานไพลินทำให้ปริมาซึ่งมีนิสัยแบบลูกคนเล็ก มาตลอดชีวิตได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น ถ้าหากเธอยังคงทำตัวแสบแบบคนที่ถูกตามใจและได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีมาจนถึงปานนี้ คงไม่อาจรับผิดชอบทวินเพลสและหลานฝาแฝดได้เป็นแน่

ท่ามกลางอารมณ์ลำบากใจของพนักงานสองคนในร้าน ครูตุ๋ตอมาปริมาก็ได้ลองกระโปรงตัวนั้นตามต้องการ แต่...

"คุณใส่ได้พอดีรีเปล่า" สาวร่างแบบบางเซ็ดหน้าถามท้าทายทันทีเมื่อปริมาเดินออกมาจากห้องลองชุด

ปริมาสะอึกในอก กลืนน้ำลายพลางสิ้นศรัทธา ยื่นกระโปรงในมือให้อีกฝ่ายอย่างจวนใจ หากพยายามปั้นหน้าเย่อหยิ่งเข้าไป

"งั้นฉันขอตัวนี้" ฝ่ายนั้นคว้าไปแรงๆ เกือบเป็นกระชาก ส่งให้พนักงานโดยไม่ลืมหันมายิ้มเยาะให้สองสาวคู่อริที่เพิ่งพบกันไม่กี่นาที

"อืมๆ อย่างแก้ไขไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอก กระโปรงนั้นนะต้องแห้งกรอบ ออกแบบราบเป็นไม้กระดานตอกตะปูถึงจะใส่พอดี" ปานไพลินหยอดคำหย้นอย่างอดไม่ได้

"พุดยังกะตัวเองอึ้นนี่" คนที่ชนะในเกมนี้ถากถางพลางเหยียดยิ้ม ทำเอาปานไพลินคว้นออกหู หากสาวหน้าเซ็ดไม่ใส่ใจใครอีกแล้ว เธอหันไปหาคนที่กำลังเดินเข้ามาในร้านแทน "ภีม มาช่วยมนเลือกชุดหน่อยสิ อีกตั้งนานกว่าหนึ่งจะฉาย"

ร่างสูงที่เพิ่งเดินเข้ามาในร้านทำให้สองสาวเพื่อนซี้ตกตะลึง ตาค้างชั่ววินาที ก่อนพากันจำพรุดออกมาอย่างรวดเร็ว

"เด็กคนนั้น...แฟนยายเบิ้ลนี่"

"ใช่ที่ไหน แฟนยายหน้าเซ็ดนั่นต่างหาก ฉันไม่ยกยายเบิ้ลให้แล้วยะ" ปริมาเสียงหัวน

"เออ ก็นั่นละ แหม โลกกลมจริง ยายมุกนะยายมุก หมอนั้นมี

แฟนร้ายกาจแบบนั้นแล้วแท้ๆ ยังจะมาให้เราเชียร์ยายเป็ลอีก น้าโมโห ปานไพลินขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ดีนะที่เราารู้ชะก่อน ไม่งั้นยายเป็ลคงน่าสงสารแย่" พวกกัน บ่นพึมพำเรื่องภิมากรกับแฟนสาวของเขาต่ออีกยี่ดียว กระทั่งพากัน เข้าไปในร้านรองเท้า

พริมาหยิบรองเท้าคู่หนึ่งมาลองแต่ใส่ไม่ได้ พอขอไซส์ใหญ่กว่า พนักงานก็บอกว่าไม่มี เลยนำไปวางไว้ตามเดิม

"ขอลองคู่นี้หน่อยนะคะ"

เสียงนั้นทำเอาหญิงสาวหันขวับคอแทบหัก พริมาสบสายตากับ สาวคู่กรณีในร้านเสื้อผ้าก่อนหน้านั้นเข้าอย่างจัง ไม่ว่าจะด้วยความ บังเอิญหรือจงใจ แต่ยายนั้นขอลองรองเท้าคู่ที่เธอเพิ่งลองแต่ใส่ไม่ได้ เมื่อครู่ สีหน้ายิ้มๆ นั้นราวกับจะเย้ยพริมาอย่างเหยียดหยัน ครู่ต่อมา เสียงที่จิงใจพูดให้ดังไปทั่วร้านก็ดังขึ้นว่า

"ใส่ได้พอดีเลย สวยไหมภิมา"

พริมากับปานไพลินหันมาสบตาเบ้หน้าใส่กันอย่างขุ่นเคืองใจ พอหันไปมองที่สองหนุ่มสาวคู่กรณี พริมาก็สบตาบึ้งกับภิมากร เธอ รีบเบือนหน้าหนีเมื่อรู้สึกได้ถึงแวต่าหนีจากดวงตาคมคู่นั้น ความ ไม่พอใจพุ่งปรืดทันควันแต่ไม่คิดจะต่อความใดๆ อีก

"มันอะไรกันหนักกันหนานะสองคนนี้นะ" พริมาพึมพำฮึดฮัด ชัดใจหลังเดินออกจากร้านรองเท้า

"เสียความรู้สึกซะมัดเลยหมอภิมาของยายมุกดาเนี่ย" ปานไพลิน ทำหน้าเบ้

"ผู้หญิงอะไรไม่น่ารักเลย ทำหน้าทำตาเข้า จะเซดไปไหน หน้าตา เด็ดเด็ก แต่ดูแต่งเนื้อแต่งตัวแก็ดเดดซะมัด นี่แสดงว่าเพื่อนบีบเป็ล คนนี้ก็ไช่ย่อยหยอก ไม่งั้นจะคบผู้หญิงร้ายๆ แบบนี้ได้ไง...แกว่าไหมปาน"

"อือ ยังไงฉันก็อกโตกว่า น่ารักกว่ายายนั้นแน่นอน ถึงจะไม่เคย

มีแฟนหล่อแบบนั้น แต่ฉันก็มีหนุ่มๆ ตอมเพียบ แน่ใจได้เลยว่าถ้า
นับจำนวนฉันชนะยายหนูนั่นขาดลอย" พุดทับถมอยู่คนเดียวอย่าง
โมโหไม่หาย

จากนั้นทั้งคู่พากันไปทานกลางวันที่ศูนย์อาหาร แล้วเข้าร้าน
หนังสือเพื่อฆ่าเวลาเมื่อเห็นว่าอีกประมาณยี่สิบนาทีจะถึงรอบฉายของ
ภาพยนตร์ที่ซื้อตัวไว้

"ฮะ!" สองสาวอุทานออกมาพร้อมเพรียงเมื่อเอื้อมหยิบหนังสือ
เล่มเดียวกันบนชั้นวาง 'หนังสือชายดี' สิบอันดับภายในร้าน ทั้งคู่
ทำหน้าที่เหมือนถูกผีหลอกเมื่อสบตากัน

"เธออีกแล้วเธอเนี่ย" ปริมามองแบบไม่เชื่อสายตา

"ฉันหยิบก่อนนะ ปล่อยสิ" ลุ่มเสียงวางอำนาจ

ปริมากัดฟันข่มความขุ่นเคือง จำใจปล่อยเพราะเห็นว่าอีกฝ่าย
จับหนังสือไว้มั่นคงกว่า และที่สำคัญหญิงสาวแน่ใจว่าตนนั้นเป็น
ผู้ใหญ่กว่า เธอสุดหายใจเข้าออกสะกดอารมณ์ ถลิ่งตาวาววับเผื่อแผ่
ไปยังร่างสูงของภิกษุที่ยืนอยู่เบื้องหลังแฟนสาวก่อนสะบัดหน้าพริต
ไปยังเคาน์เตอร์แคชเชียร์เพื่อถามหาหนังสือเล่มดังกล่าว แต่ปรากฏ
ว่านั่นคือเล่มสุดท้ายในร้าน แม้แต่บนแผงโชว์หนังสือติดอันดับตรง
หน้าร้านก็ไม่มีเหลือ

พอไปเล่าให้ปานไพลินฟัง ฝ่ายนั้นก็หัวเราะเห็นชั้น หาวาเธอเป็น
คู่แข่งที่แพ้ 'ยายคนนั้น' มาแต่ชาติปางก่อน จากนั้นก็ชวนกันออกจาก
ร้านหนังสือไปรอนหน้าโรงหนัง ปริมาอาสาไปซื้อบ๊อปคอร์นกับเบปซี่
เพื่อนสาวร่างเล็กจึงไปยืนรอนหน้าจอโทรทัศน์ที่ฉายหนังตัวอย่างให้ดู

อาการโกรธสุดขีดของสาวสวยตรงหน้าทำให้ปริมาตัวแข็งที่
ความอับอายต่อสายตาผู้คนโดยรอบร้อนวูบแล่นเร็วขึ้นมาที่หน้าจน
ผิวขาวเนียนแดงก่ำ ทว่า...เธอจำใจก้มหน้ายอมรับคำบริภาษจากสตรี

ผู้นี้โดยดี คำที่ตนเป็นฝ่ายผิดเต็มประตุ เพอะพะทำน้ำอ้อดลมในแก้ว สามลิปสองออนซ์หกรร่างเพรียวบางในชุดสวยที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามาจากบูติกแบรנדดัง แต่ที่ทำให้รู้สึกมีนงอย่างหนักก็คือ เหตุใด... คู่กรณีจึงต้องเป็นยายคนนี้อีกแล้ว

เรื่องมันมีอยู่ว่า...ขณะถือน้ำอ้อดลมกับบ๊อบคอร์นเดินผ่านมัน้ำนัง กลมรอบเสาบริเวณทางเข้าหน้าโรงภาพยนตร์ เธอเกิดลื่นไถลน้ำที่มีคนทำหกไว้ และถลาไปหาคู่กรณี น้ำอ้อดลมและบ๊อบคอร์นราดรดลงบนตัวสาวหน้าใสเต็มเปา

"ใจเย็นๆ มน อย่าเสียดัง คนเขามองกันหมดแล้ว" ภิมากรปราม พลงจับแขนเธอไว้ ไม่ให้ยกขึ้นชี้นิ้วใส่คนผิดที่ยืนคอตกลงอยู่ตรงหน้า

แม้เขาเองจะค่อนข้างไม่พอใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นแต่ก็ไม่อยากให้หุ่นวายใหญ่โต วันนี้เป็นวันหยุด ทำให้บริเวณลานหน้าทางเข้าโรงภาพยนตร์ค่อนข้างพลุกพล่าน การตกเป็นเป้าสายตาเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบเอาเสียเลย ไม่ใช่เพียงเหตุการณ์ที่ทำให้ถูกสนใจ หากผู้หญิงซึ่งแวดล้อมเขาอยู่ล้นแล้วแต่เป็นที่สะอูดตา โดยเฉพาะตัวต้นเหตุที่โดดเด่นในชุดเสื้อกล้ามสายผ้าลูกไม้กับกางเกงขายาวเอวต่ำ ทำให้เขานึกขวางเธอยิ่งนัก

"ภิมา! จะให้มันใจเย็นได้ยังไง ยายนี่มันจงใจแน่นอน เขาไม่พอใจที่มันแย่งชื่อของที่เขาอยากได้มาหมด เขาแกล้งมน!" เสียงนั้นสั้นเครือราวจะปล่อยโฮออกมาได้ทุกวินาที

"มันเป็นอุบัติเหตุนะมน"

"ไม่จริง ภิมาก็เห็นว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง แล้วดูสภาพมณฑอนนี้สิ" คนพูดเม้มปาก ตาวาวโรจน์ "ภิมาเข้าข้างเขาเพราะภิมาชอบเขาใช่ไหม มนเห็นนะว่าภิมาแอบมองเขาหลายครั้ง ชอบที่เขาหน้าอกโตไม่แบนแต่เตดแต่อย่างมนใช่ไหม"

คนถูกกล่าวหาไม่ทำทีตกใจพอๆ กับคนที่ถูกพาดพิง "อย่าพาล

ได้ไหม ผมบอกแล้วไงว่าไม่ชอบผู้หญิงอายุมากกว่า"

คำตอบนั้นยิ่งทำให้สาวร่างบางข้างกายตาลุกวาวใส่เขาอีกสองเท่า
"อย่ามาพูดแบบนี้นะ มันไม่ชอบ"

พริมาทำหน้าบึ้งยาก ไปๆ มาๆ สองคนนั้นทะเลาะกันเองเสียแล้ว
"ฟังค์ เกิดอะไรขึ้น" พริมาใจขึ้นวูบเมื่อปานไพลินปราดเข้ามา
เคียงข้าง

"เพื่อนคุณทำเปปซี่ที่กรดเพื่อนผม" ก็มากรบอกลีภัยกระด้าง
"ฉันขอโทษ แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจ" เสียงเธอฟังดูจิตจ๋อยสนิท
"โกหก เธอจงใจ รู้ไหมเลื้อกับกระโปรงตัวนี้รวมกันแล้วราคา
เท่าไหร่ ซื้อมาให้เธอได้ไม่รู้กี่ร้อยใบ" หน้าตาคนพูดแดงก่ำ "ฉัน
ไม่ได้บินมาเชียงใหม่เพื่ออาบเปปซี่ของเธอจะบอกให้ ช่วยชะมัด
หนังจะฉวยแล้วด้วย อุตส่าห์รอมาตั้งนาน"

สภาพที่ดูไม่จัดของสาวตรงหน้าทำเอาปานไพลินอดไม่ได้ที่จะ
รู้สึกขำ ริมฝีปากจิ้มลิ้มและดวงตากกลมใสของเธอเต้นระริกด้วยอาการ
กลั่นหัวเราะไม่ปิดบัง ก็มากรตาขุ่นขึ้นมาด้วยความไม่พอใจทันที
หยันไตสีนวลวับๆ ของเขาจึงทำให้อารมณ์ขันของอีกฝ่ายสะดุดก็ก หายวับ
ไปทันควัน

"คุณก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่น่าทำเรื่องแบบนี้เลย ถึงจะมีเรื่องไม่พอใจ
মনมากแค่ไหน แต่ทำแบบนี้มันเกินไปนะครับ"

เสียงหัวนกระด้างนั้นทำเอาสองสาวยืนอึ้งคอแข็ง จ้องหน้าเขา
อย่างเอาเรื่อง แม้ร่างสูงผิวเข้มในชุดเสื้อยืดคางเกงยีนทรงตรงตัวหลวม
สบายๆ รับกันเป็นอย่างดีกับผมดกดำซอยสั้นที่ยุ่งนิดๆ ของก็มากรจะ
ดูมีเสน่ห์น่ารักสมวัยจนสองสาวแอบทะเลาะกันแนบเนียนให้ในใจ หาก
ท่าทางกับคำพูดของเขาในเวลานี้ทำให้ความหล่อและลัทธิมนามอง
ทั้งสองข้างแก้มหมดความหมายไปโดยพลัน

"บอกแล้วไงว่าไม่ได้ตั้งใจ" แม้จะรู้สึกผิดแค่ไหน แต่ความซัง

นำหน้าคุกกี้ที่พุ่งสูงปรี๊ดอย่างรวดเร็ว ถึงเป็นเพื่อนสนิทคนดีของ ป๊อบเปิ้ลก็เถอะ ตอนนั้นมันช่วยไม่ได้แล้วละ

"ถ้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ก็ควรระวังกว่านี้" แวตาท่าหนังสือตรงไป ยังพริมาไม่ลดละ สงสัยอยากโชว์ให้คนรักเห็นว่าเขาไม่ได้สนใจเธอ อย่างที่ถูกลกล่าวหา

"ระวังอะไรกันล่ะภีม ยายป้านี่ตั้งใจแน่นอน ดูลิ เขาเทเบปชีราด มนทั้งตัวเลย ถ้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ คงไม่ละขนาดนี้ ยายป้านี่ไม่ชอบ มนตั้งแต่ที่ร้านเลี้ยวข้างล่างนั่นแล้ว ภีมก็รู้"

"ก็ขอโทษแล้วไง"

"ขอโทษแล้วฉันหายเปียกรี่ไง เหนียวเหนอะหนะไปหมดแล้ว ภีม ต้องจัดการยายป้านี่ให้มันด้วยนะ"

"ว่าฉัน 'ป้า' แต่ดูเธอสิ แต่งตัวป้ากว่าฉันอีก ดูแก่กว่าแฟน ตัวเองตั้งเยอะ" หญิงสาวกระซอกเสียงใส่ "ฉันยอมรับผิดชอบ แต่เลิกพูด 'ป้าๆๆ' เสียที่ได้ไหม"

คราวนี้ปานไพลินปล่อยหัวเราะพรี๊ดอย่างกลั่นไม่อยู่ ตรงข้าม กับปฏิกิริยาของคุกกี้ตรงหน้า ผิวขาวๆ ของยายนั้นแดงกำขึ้นทันใจ ส่วนผู้ชายที่ยืนเคียงข้างดูจะหน้าบูดบึ้งขึ้นมาทันทีเช่นกัน

"จะทำอะไรก็รีบเข้าเถอะ คนมองแบบนี้ไม่อายกันหรือไง" ภีมากรกล่าวด้วยท่าทางซุนเคืองเหมือนเด็กๆ ยิ่งงัยงั้น

"แล้วจะให้ทำไง บอกมาเลยสิ" ปานไพลินหยุดขำ ถ้ามเสี่ยงหัวน ปานกัน

"เอาอย่างนี้ไหม เธอไปเปลี่ยนสวมชุดใหม่ที่ซื้อไว้ แล้วฉันจะ เอาชุดนี้ไปทำความสะอาดให้" พริมาเสนอด้วยท่าทีกระตือรือร้นขึ้น เล็กน้อย

"จะแน่ใจได้ยังไงว่าเธอจะไม่หอบเสื้อผ้าฉันหนีไป"

อีกฝ่ายฟังแล้วแทบตวาดกลับ หากยังไว้ได้เพราะสำนึกถึง

ความผิดตน พุดเสียงนุ่มเท่าที่จะทำได้ว่า "ไม่มีใครอยากได้ของของเธอหรอก เสื้อผ้าที่พอดีกับอกแพบๆ กั้นแบนๆ แบบนี้นั้นใส่ไม่ได้แน่" เหน็บแนมพลงแอนนอกเขตหน้าใส่ โดยไม่ลืมหันไปเบะปากใส่ก็มีมารด้วย

ท่าทาง 'คนอกแพบกั้นแบน' อยากร้องกรีดใส่หน้าเธอเต็มทน แต่ยังคงสติได้ดีพอควร

"เอาอย่างนี้" ปริมากล่าวอย่างตัดสินใจ ล้วงซองธนบัตรออกจากกระเป๋าสะพาย หยิบบัตรประจำตัวประชาชนกับนามบัตรยื่นให้ก็มีมาร "ฉันเป็นอาของบับกับเปิ้ล เก็บบัตรฉันไว้ แล้วค่อยคืนให้ตอนฉันคืนเสื้อผ้า"

ชายหนุ่มดูตกตะลึงไม่น้อย ในขณะที่แฟนสาวของเขาเองก็ดูงุนงง

"บับเปิ้ล...ฝาแฝดที่เรียนด้วยกันกับก็มีรีเปลา เธอสองคนรู้จักก็มีอยู่แล้วว่ะ"

"ก็ไม่เชิงหรอก แค่เคยเห็นเขาที่ทวินเพลส เราสองคนเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ที่นั่นอาทิตย์ก่อน รู้แค่ว่าเขาเป็นเพื่อนกับหลานๆ ของฉัน เอาเป็นว่าฉันขอโทษที่ทำให้..." หยุดชะงักแล้วหันไปมองก็มีมาร "แฟนเธอชื่ออะไร"

"เออ มนรดาครับ" เพื่อนสนิทของหลานฝาแฝดดูอึ้งเอ๋ไปเลย

"อือ...ขอโทษที่ทำให้มนรดาเลอะเทอะ ทำให้พวกเธอเดือดร้อน ฉันยอมรับผิด ตอนนี้นั้นมีแค้นนามสกุลในบัตรประชาชนที่พอจะยืนยันกับเธอได้ คงไม่คิดว่าฉันเป็นพวกลึบแปดมงกุฏ เอาเบอร์โทรเธอมาเลยเดี๋ยวฉันจะยิงเบอร์เข้าเครื่องให้" ว่าแล้วก็หยิบโทรศัพท์ออกมา ก็มีมารทำตามอย่างเงอะงะเล็กน้อย

"รีบไปเปลี่ยนชุดมาให้เราเถอะ เขาให้เข้าโรงหนังได้แล้วนะ" ปานไพลินเตือน นึกเชิงที่วันนี้ต้องอดดูหนังเสียแล้ว

"ผมจะกลับไปเอาชุดของมนที่ทวินเพลสเอง คุณสองคนไม่ต้อง

กลับมาที่นี้หรือครับ" แม้อย่างไรก็ตาม หากน้ำเสียงนั้นอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด แต่สองสาวมีอคติกับเขาเสียแล้ว

"ฉันเกลียดหมอนั้นที่สุด จะให้บีบเป็ลเลิกคบเลยคอยดู" พริมาเช่นเดียวกับหัวเสีย เธอหงุดหงิดจนต้องยกหน้าที่สารพัดให้คนอื่นบ้างกลัวจะใส่อารมณ์จนไม่มีสมาธิขับรถ

"ถึงฉันจะผิดเต็มประตู แต่ก็ไม่นำมาช่วยแฟนรุ่มย่าฉันต่อหน้าผู้คนแบบนี้ รู้หรือไม่ว่ารักกันมาก แต่ทำแบบนี้ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลย มากล่าวหาว่าฉันนิสัยเสียจิตใจเทเป็ลซี่ใส่ยายแฉนั้น ไอ้เด็กบ้า!"

"เกือบเซียร์ให้เป็นหลานเขยแก่แล้วสิ คนอาไรห่อหุ้มเปล่าทำทางซีโมโหเอาแต่ใจตัวเองซะหมด สมกันดีแล้วละกับยายแปร้นั้น" ปานไพลินเองก็โกรธหัวฟัดหัวเหวียงพอกัน เธอซึ่งน้ำหน้าก็มากรไม่น้อยกว่าเพื่อนสนิทเลย

พอกันด่ากันว่าจนพอใจ อารมณ์ก็เย็นลง เริ่มยอมรับบางสิ่งด้วยใจที่เปิดกว้างขึ้น

"ที่จริงเขาก็ไม่ได้ทำแยะกับเรามากมายนักหรือคะ" พริมาแก้ต่างให้อย่างมีน้ำใจ "แต่ฉันหมั่นไส้ เห็นสองคนนั้นแล้วชด้นัยน์ตา"

"แกรู้สึกเหมือนฉันไหม" ปานไพลินกระแอมกระไอนิดหนึ่งเพื่อปรับท่าที "หมอนั้นใส่ชุดนอกแล้วดูหล่อแบบเซอร์ๆ โดนใจเป็นบ้าแบบว่า...ฉันอิจฉาที่ยายแปร้นั้นมีแฟนน่ารักขนาดนั้น"

"อย่าพูดสิ จี๋ใจดำ ที่เราไม่เห็นมีใครมารักแบบนี้มันไม่ได้สวยน้อยกว่ายายนั้นซักหน่อย"

"นั่นนะสิ" ถอนใจด้วยอาการปลงสังเวช จากนั้นทั้งคู่ก็พากันพูดคุยเพื่อรื้อฟื้นเรื่องเก่าแต่หนหลังเป็นที่สนุกสนาน

พริมาสรวลหวานแซกซี้ในขณะที่ปานไพลินจิ้มลิ้มน่ารัก เดินคู่กันมักเด่นสะดุดตามาแต่ไหนแต่ไร พริมาดูเฝ้าขวานแม่ไปหน้าเนียน

เกลี้ยงเกล้าไ้การแต่งเติม มีเพียงลิปกลอสสีอ่อนบนเรียวปากอิม
อาจเป็นเพราะหยันตาที่หวานซึ่งกอบปรกับเรือนร่างที่มีส่วนโค้งเว้า
ได้รูป กิริยาท่าทางรวมถึงอิริยาบถแบบสบายๆ พลิวไหวชวนมอง
เข้ากันได้ดีกับการแต่งกายสบายๆ ในแบบของเธอ รวมๆ แล้วดูสวย
แบบไม่ปรุงแต่ง แต่หลายคนติติงเสมอเกี่ยวกับคำพูดที่ขาดเสน่ห์
ดึงดูดใจกับสายตาที่มักมองหนุ่มๆ เสมือนชมชู้ ยามอยู่ต่อหน้าผู้ชาย
ทั่วไปความอ่อนหวานอย่างผู้หญิงของเธอจะถูกกลบเลือนด้วยท่าที
กระด้างเฉยชาโดยอัตโนมัติ คุณก็ไม่เก่ง ตอนสนทนากันก็มักมอง
เหมือนไม่ใส่ใจว่าอีกฝ่ายมีตัวตน เขาพูดก็ฟังมั่งไม่ฟังมั่ง ทำให้ผู้ชาย
หมดอารมณ์ง่าย ๆ

ที่สำคัญน้ำเสียงเธอฟังดูเศร้าๆ และออกจะแหบเล็กน้อย
ไม่ค่อยให้ความรู้สึกสดใสซาบซ่านมีชีวิตชีวาแก่คนฟัง พี่ชายบอกว่าเป็น
เพราะตอนเล็กๆ เธอชอบร้องกรี๊ดๆ เสมื่อยามไม่ได้ตั้งใจ โต้ขึ้นเสียง
จึงไม่หวานละมุนนุ่มหูเหมือนสาวสวยคนอื่น ด้วยเหตุผลนานับการ
เหล่านี้ทำให้ความเป็นสาวน่าคบของเธอลดลง ในสายตาหนุ่มๆ
ทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอควรรู้จักปรับน้ำเสียงให้สดใส
ใสจริตแบบสตรีลิงไปบ้าง หัดไปรยปรายยิ้มและชม่ายชายตาให้
ชานีชานาญ เพราะน่าเสียดายที่สวยหากกลับไม่รู้จักริธี 'ไปรยเสน่ห์
อ่อยเหยื่อ' เอาเสียเลย สิ่งเหล่านี้แหละที่เธอสู้บันโพลินไม่ได้ในสายตา
ผู้ชาย เพื่อนสนิทจึงมักเหน็บเธอว่า

'แกนะทอดสะพานเป็นอยู่หรือก แต่สะพานแคบๆ ที่โคลงเคลง
โรยหนามกับตะปูเรือใบแถมไม่มีราวจับ ใครจะกล้าข้ามมา'

ตลอดชีวิตที่ได้อยู่กับพี่ชายอายุมากกว่าสิบเก้าปีอย่างพิริยะ
นอกจากพริมาจะถูกตามใจจนเคยตัวแล้ว เธอยังถูกแกล้งถูกชู่ถูกอ่า
(ไซโค) ต่างๆ นานา ประมาณว่าพอแกล้งจนหน้าใจพี่ชายก็กลับล่ำ
มาอ้อเอาใจทุกที พี่ชายทำให้เธอกลายเป็นผู้หญิงขีระแวงไม่ไว้ใจใคร

หรืออะไรง่าย ๆ พอ ๆ กับที่ทำให้เธอกลายเป็นคนเอาแต่ใจ อาจเรียกได้ว่าพริมาถูกหล่อหลอมมาให้กลายเป็นคนที่มีลักษณะเฉพาะตัวสูงกว่าคนทั่วไป

‘คนเราน่ะ บุคลิกลักษณะนิสัยส่วนตัวมันสำคัญกว่าความสวยภายนอก อย่างคนที่หน้าตาดี ๆ พอถูกมองด้วยสายตาชื่นชม และถูกยกยอมากๆ เขาก็จะเกิดอาการสำคัญตัวเอง พุดง่ายๆ ก็คือหลงตัวเอง พอผู้หญิงคิดว่าตัวเองสวย มันใจว่าตนเหนือกว่าสาว ๆ รอบข้าง ความสวยก็จะลดลงกว่าครึ่ง...’ คำพูดทำนองนี้เป็นสิ่งที่พริยะปลูกฝังแก่น้องสาวมานับแต่เธอจำความได้ แน่แน่นอนว่าเธอถ่ายทอดถึงลูกสาวคนเดียวอย่างปณาลีด้วยเช่นกัน ไม่เข้าใจเลยว่าพี่ชายไปเอาความคิดประเภทนี้มาจากไหน หากเธอก็ดันยึดติดมาจนถึงทุกวันนี้

หญิงสาวจำได้ว่าพี่สะใภ้ของเธอไม่ใช่คนสะสวยมากมาย แต่เป็นสตรีที่อ่อนหวานน่ารัก น้ำเสียงนุ่มนวลพอกับกิริยาท่าทาง มีผู้หญิงสวย ๆ มากมายเข้ามาตอแยหากพริยะไม่เคยไยดีมากไปกว่าเห็นเป็นเครื่องมือแก้เหงา เขารัก ‘ปิ่นเพชร’ คนเดียวมาตลอด อีกเรื่องหนึ่งที่บั่นทอนความมั่นใจของพริมาก็คือผู้ชายซึ่งเข้ามาใกล้ชิดเกือบทุกคนเลือกที่จะจีบปานไพลิน เธอจึงประจักษ์ชัดมานานแล้วว่าเสน่ห์ของหญิงสาวหาใช่แค่ความสวยภายนอกอย่างเดียวไม่ มันต้องมีหลาย ๆ สิ่งประกอบ

ด้วยลักษณะทางกายภาพ แวบแรกๆ ที่เห็น ผู้ชายบางประเภทอาจคิดว่าพริมาเป็นสาวรักสนุก ชักจูงได้ไม่ยาก ทั้งที่จริงแล้วตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เธอเคยคบผู้ชายคนหนึ่งชื่อ ‘กุลพัทธ์’ แต่เป็นแฟนกันแค่ปีกว่าเขาก็ทิ้งเธอไปแต่งงานกับผู้หญิงรูปร่างหน้าตาธรรมดาๆ แถมมีนิสัยวินแตก ทว่าเธอผู้นั้นอยู่ในฐานะซึ่งสามารถเอื้อประโยชน์ต่ออนาคตหน้าที่การงานของเขา หมอนั้นยังมีหน้ามาบอกเธอด้วยวาจาน่ากระเทิบว่า

‘ผมกับเจนมีอะไรกันแล้ว แต่ฟังก์...คุณไม่รู้สึกละใจบ้างเลย หรือว่าทำไมเราคบกันมาเกือบสองปีกลับยังไม่เคยแม้แต่จูบ ผมไม่เคยโกรธเคืองที่คุณไม่เคยอ่อนหวานกับผม แต่ฟังก์คงไม่รู้ตัวว่าความเย็นชาของคุณทำให้ผมไม่เคยรู้สึกมั่นใจในความสัมพันธ์ของเราเลย แต่เจนเขาทำเพื่อผมได้ทุกอย่าง ผมขอโทษจริงๆ...’

แม้เรื่องนั้นจะผ่านมาแล้วหลายเดือน แต่หญิงสาวก็จดจำทุกอย่างได้ชัดเจน เธอไม่รู้สึกละใจเลยที่ทำเซตเล่นตัวไม่ตามใจเขาจนถูกทิ้ง เนื่องจากเขาไม่เคยทำให้เธอรู้สึกอยากผูกพันด้วยถึงขั้นนั้น แถมเธอยังถูกคนอื่นมองว่าหลอกใช้กลยุทธ์โดยไม่จริงใจกับเขา ตลอดมาเธอรู้แค่ว่าชอบเขา เขาพูดจาไพเราะใจดีมีน้ำใจกับเธอและเพื่อนมาตั้งแต่สมัยเรียน ทำทางขยันขันแข็งรักความก้าวหน้า และความทะเยอทะยานของเขาทำให้เธอทิ้งและชื่นชมมาตลอด แต่การกระทำและคำพูดสุดท้ายของกลยุทธ์ทำให้เธอไม่รู้สึกละอายหรือเขินอายเลยแม้แต่หยิ่งเหลื่อเพียงความแค้นเคือง และ...เสียน้ำชะมัด!

ชุดสวยของมนรดาถูกนำมาทำความสะอาดที่ร้านซักรีดในทวินเพลส วันอาทิตย์ร้านเปิดทำการตามปกติจึงไม่มีปัญหาอะไร เพียงแต่ต้องเร่งเป็นกรณีพิเศษ ปริมาบอกปริมากรเอาไว้ว่าถ้าเขากลับมาถึงทวินเพลสให้โทรหาเธอตามเบอร์มือถือที่ให้ไว้ ดังนั้นเกือบหกโมงเย็นของวันนั้นเธอจึงได้รับสายจากเขา

"เอ่อ ผม...ก็মনะครับ ตอนนี้อยู่ที่ห้องแล้วครับ"

"อ้อ ค่ะ เดี่ยวจะเอาชุดไปคืนนะคะ" บทสนทนาฟังดูเอะอะเต็มทน จะญาติติดกันตอนนี้นั้นลำบากเหลือทน

หลังวางสาย ปริมานั่งทำใจครู่หนึ่งก่อนรีบลุกขึ้นสุดหายใจลึกลับเดินไปหยิบถุงช้อปปิ้งบรรจุเสื้อผ้าของมนรดาแล้วออกจากห้องพักตน

(เก้าอี้หนึ่ง) เดินผ่านห้องเก้าอี้สองและเก้าอี้สามซึ่งเป็นห้องพักของบ๊อบกับเบิ้ลไปยังห้องเก้าอี้สี่ ทั้งสี่ห้องนี้อยู่ฝั่งเดียวกันหมด ส่วนห้องของปานไพลินอยู่ตรงข้ามห้องเก้าอี้หนึ่ง หมายเลขห้องพักจึงเป็นลำดับสุดท้ายของชั้น

"อ้าว อาฟิงค์" คนเปิดประตูคือปณิธิหรือบ๊อบหลานชายฝาแฝดรูปร่างสูงเพรียว ใบหน้าอ่อนกว่าวัย ผมยุ่งๆ ไม่เข้ารูปทรง แทนที่จะเป็นภิมากรตามคาด

"มาอยู่นี่ได้ไง"

"มาชวนกิมเล่นเกมครับ อาฟิงค์มีอะไรเหรอ"

"เอ่อ..." พริมาอ้าอึ้ง แต่ยื่นถุงในมือให้ปณิธิ "เอาให้เพื่อนเธอที แล้วถามเขาเองเถอะว่าอะไรยังไง"

ภิมากรเดินมาที่ประตู แต่พริมาไม่เห็นแฟนของเขาในห้องคงอยู่ในห้องน้ำไม่กี่ห้องนอน ทั้งนี้ห้องพักชั้นเก้าอี้ก้ออกแบบเป็นพิเศษแตกต่างจากห้องพักชั้นอื่น เนื่องจากเป็นห้องชุดที่มีราคาเช่าสูงกว่า หนึ่งห้องประกอบด้วยสองห้องนอน สองห้องน้ำ หนึ่งโถงกลาง หนึ่งครัวอเนกประสงค์

"ขอบคุณมากครับ" ชายหนุ่มรับถุงจากปณิธิแล้วหันมายกมือไหว้พริมา ทำเอาเธอรับไหว้แทบไม่ทัน ปล่อยให้ปณิธิทำหน้าที่

"ไม่เป็นไรจ๊ะ อาไปนะ" เธอขยับยิ้มอย่างกระตาคกระเตื้องให้ทั้งสองหนุ่ม เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้เธอมีอคติกับภิมากรไปเสียแล้ว

"เอ่อ เรื่องวันนี้ผมขอโทษด้วยนะครับ และขอโทษแทนมนรดาด้วย"

"ไม่เป็นไรจ๊ะ อาต่างหากที่ต้องขอโทษ" ว่าแล้วก็ลากลับ เดินมาเคาะห้องเก้าอี้สามต่อ

"อาฟิงค์ กลับมานานแล้วหรือคะ" สาวใส่หน้าตาหมดจดเกลี้ยงเกลา เรือนผมหนาซอยไล่ทรงรับกับรูปหน้าเรียวเล็ก ผมหน้าปิดเปิดติดกิบ

สีฟ้าน่ารักเปิดประตูออกมาทักทายด้วยท่าทางยิ้มแย้มสดใส
อาสาพยักหน้า "เปิดทำอะไรอยู่เหรอ อาเข้าไปได้ไหม"
"ไม่ได้ ดูหนังเอ็กซ์อยู่"
"หา!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)